

Sarah
PERRY

ŞARPELE DIN ESSEX

Traducere din limba engleză

IOANA VĂCĂRESCU

Distribuitor: Cărțile de la Brad
Editor: Sălăgean
ISBN: 978-606-580-010-5
Punctaj: 5/5
Rating: 5/5
Anul apariției: 2018
Format: 130 x 200 mm
Nr. pagini: 384
Preț: 29,99 RON
Categorie: Ficțiune

SARAH PERRY s-a născut în Essex, în 1979. A avut rezidențe literare la Gladstone's Library și UNESCO World City of Literature Writer în Praga. Prima ei carte, *After Me Comes the Flood*, a fost nominalizată la Guardian First Book Award și Folio Prize și a câștigat East Anglian Book of the Year în 2014. Cel mai recent roman, *Şarpele din Essex*, a ajuns bestseller și a câștigat numeroase premii. Cărțile ei au fost traduse în 15 limbi și colaborează frecvent cu BBC, RTE1 sau scrie cronică literară pentru *The Guardian* sau *Financial Times*. Locuiește la Norwich.

NEMIRA

ISBN 978-606-580-010-5

teribil de amabilă și m-a sfătuinț în chestiunile care țin de tuberculoză; lui Helen Macdonald, pentru îndrumarea oferită în ceea ce privește florile și păsările.

O mare parte din cartea aceasta a fost scrisă la Biblioteca din Gladstone, unde cred că umbra mea zăbovește neîncetat la același mic birou. Aș dori să le mulțumesc tuturor prietenilor de acolo, în mod deosebit lui Peter Francis.

Pentru răbdarea, prietenia și înțelepciunea lor, trebuie să îmi exprim iubirea și recunoștința față de Michelle Woolfenden, Tom Woolfenden, Sally Roe, Sally Craythorne, Holly O'Neill, Anna Mouser, Jon Windeatt, Ben Johncock, Ellie Eaton, Kate Jones și Stephen Crowe. Le sunt recunoscătoare pe veci scriitorilor care m-au primit cu bunătate și înțelegere, pe mulți dintre ei admirându-i ani întregi înainte de a ne împrieteni. Le mulțumesc în special lui Sarah Waters, John Burnside, Sophie Hannah, Melissa Harrison, Katherine Angel și Vanessa Gebbie. Doamnelor de la FOC, primele care m-au auzit citind fragmente din carte, le transmit toată afecțiunea mea.

Nu aş fi reușit să scriu romanul fără sprijinul Consiliului pentru Artă, sprijin pentru care sunt profund recunoscătoare, ca și pentru ajutorul oferit de Sam Ruddock și de Chris Gibble de la Centrul Scriitorilor din Norwich.

Cuprins

Ajунul Anului Nou	9
I. VEȘTI STRANII DIN ESSEX	
Ianuarie.....	17
Februarie	41
Martie.....	123
II. STRĂDUIȚI-VĂ DIN TOATE PUTERILE	
Aprilie	175
Mai	219
III. SĂ STAȚI MEREU DE VEGHE	
Iunie	283
Iulie	333
August	345
IV. ACESTE ULTIME VREMURI ALE RĂZVRĂTIRII	
Septembrie.....	375
Noiembrie	507
<i>Nota autoarei.....</i>	521
<i>Mulțumiri .....</i>	525

„Dacă nu-i să te ducem în același loc unde
le să urmărești calea care urmărește locul în care
sunt să te întâlnesc. Amintimă-te că suntem
“

Ajunul Anului Nou

În ajunul Anului Nou, sub luminărie recăză lumenii pline. Să a petrecut ultimele ore ale anului băndă pahar după pahar, pînă când ochii au înțepat să se usureze și stomacul să se revolte, însă el s-a hotărât să nu mai superează astăzi și luminiile pomeriene.

Am să cobor să picătă apă, a spus căruțând spre un perete înălțări, sfărăt la îngă el. Mă întorc înainte să bat clopotele de miezul nopții.

Acum priveste spre est, în direcția în care se schimbă marcea, spre estuarul monoton și întunecat, spre periferia albei ce se răsfoiește deasupra valurilor.

E îngrijitorul să tebui să fie patruin de gheță pînă la os, însă și pucochi de bere și are pe el o haină groasă. Caleșul îl zgârdă sănăpică de crăci – se amintește și înconjurării, are gura teribil de uscată „De să fice o baie”, își spune el, „cînd o să mă mai dezamortească”. Să coborând de pe cărare, să se pună pe tărâie, unde, adânc în gropătate în noronul întunecat, vede niciu pările astfelui maneci. „Aș bea o cupă de bunăvoiuri”, fredonează el cu vocea lui dulce de tenor, iar apoi se bucură în râs și chinuță că poate tot ca un hohot.

Își desface pașuri de la haine și o lîne dăchiană, însă nu e suficient: vrea să fiu să bătau apă și vîntul.

stări și să nu înceteze să învețe. În următoarele zile, în cadrul unei întâlniri cu un elev de la liceu, am reușit să-l ajut să se concentreze pe ceea ce avea să învățe. În următoarele săptămâni, am reușit să-l ajute să se concentreze pe ceea ce avea să învățe. În următoarele săptămâni, am reușit să-l ajute să se concentreze pe ceea ce avea să învățe. În următoarele săptămâni, am reușit să-l ajute să se concentreze pe ceea ce avea să învățe. În următoarele săptămâni, am reușit să-l ajute să se concentreze pe ceea ce avea să învățe.

Un bărbat Tânăr merge pe malul râului Blackwater, sub lumina rece a lunii pline. Și-a petrecut ultimele ore ale anului bând pahar după pahar, până când ochii au început să-l usture și stomacul i-s-a revoltat, iar el a hotărât că nu mai suportă agitația și luminile puternice.

- Am să cobor un pic lângă apă, a spus sărutând obrazul persoanei aflate lângă el. Mă întorc înainte să bată clopoțele de miezul nopții.

Acum privește spre est, în direcția în care se schimbă mareea, spre estuarul monoton și întunecat, spre pescărușii alburii ce strălucesc deasupra valurilor.

E frig și bărbatul ar trebui să fie pătruns de ger până la os, însă e plin-ochi de bere și are pe el o haină groasă. Gulerul îl zgârie un pic la ceafă – se simte amețit și încorsetat, are gura teribil de uscată. „Ia să fac o baie“, își spune el, „sigur o să mă mai dezmorțească“. Și, coborând de pe cărare, stă singur pe țărm, unde, adânc îngropate în noroiul întunecat, toate micile pâraie așteaptă mareea. „Aș bea o cupă de bunăvoieță“, fredonează el cu vocea-i dulce de tenor, iar apoi izbucnește în râs și cineva îi răspunde tot cu un hohot.

Își desface nasturii de la haină și o ține deschisă, însă nu e suficient: vrea să simtă bătaia aspră a vântului

răcorindu-i pielea fierbinte. Se aproape de apă și scoate limba, ca pentru a gusta aerul sălcii. „Da... Ia să fac o baie“, își spune iarăși, aruncând haina pe pământul mlaștinios.

În definitiv, n-ar fi prima oară, o mai făcuse și când era copil, și nu singur: curajoasa nebunie a unei băi în miez de noapte, atunci când vechiul an scoate ultimul suspin în brațele anului nou. Apa e joasă, vântul s-a mai potolit, iar Blackwaterul nu-l însăpașă: dacă i-ar da cineva un pahar, el s-ar pune pe treabă și ar fi în stare să-l bea până la fund, sărat cum e, cu scoici și stridii cu tot.

Însă ceva se schimbă la marea sau poate că se schimbă vântul: suprafața estuarului tresaltă, pare că pulsează și zvâcnește (bărbatul face un pas în față), apoi rămâne netedă și nemîscată; câteva clipe mai târziu, apare iarăși o zvâcnire, ca și cum apa ar fi tresărit sub o atingere. Se aproape și mai mult, încă nu-i e frică; pescărușii se ridică unul câte unul, iar cel din urmă scoate un tipăt de groază.

Iarna îl lovește dur în cefă. Simte cum frigul îi pătrunde prin cămașă, până la os. Veselia venită odată cu băutura a dispărut, iar el rămâne nesigur în întuneric. Își caută paltonul, dar luna se ascunde în nori și el este orb. Respiră greu, aerul pare înțesat cu mici ace de gămălie. Aluviunile de la picioarele lui tresaltă, dintr-o dată, îmbibate cu apă, ca și cum ceva din larg ar fi împins apa spre mal. „Nu-i nimic acolo, nu-i nimic“, își spune el, încercând să-și insuflă curaj, dar se întâmplă din nou: un straniu moment de nemîscare, în care are impresia că se uită la o fotografie, urmat de o mișcare nestăpânită, egală, ce nu poate fi provocată doar de influența lunii asupra măreei. I se pare că vede – de fapt, *e sigur* că vede – mișcarea lentă a unei siluete uriașe, o siluetă gârbovită, acoperită cu solzi aspri care se suprapun; apoi dispare.

Respect pentru oameni și cărți
În mijlocul unei măslinii. Se apropie de apă și scoate
îmbrăcămintea și aruncă aerul sălciiu. „Da... Ia să fac o
baie”, își spune iarăși, aruncând haina pe pământul
mlășinos.

În definitiv, n-ar fi prima oară, o mai făcuse și când era copil, și nu singur: curajoasa nebunie a unei băi în miez de noapte, atunci când vechiul an scoate ultimul suspin în brațele anului nou. Apa e joasă, vântul s-a mai potolit, iar Blackwaterul nu-l însăparemântă: dacă i-ar da cineva un palhar, el s-ar pune pe treabă și ar fi în stare să-l bea până la fund, sărat cum e, cu scoici și stridii cu tot.

Însă ceva se schimbă la marea sau poate că se schimbă vântul: suprafața estuarului tresaltă, pare că pulsează și zvâcnește (bărbatul face un pas în față), apoi rămâne nemediu și nemîscată; câteva clipe mai târziu, apare iarăși o zvâcniire, ca și cum apa ar fi tresărit sub o atingere. Se apropie și mai mult, încă nu-i e frică; pescărușii se ridică unul căte unul, iar cel din urmă scoate un tipărit de groază.

Iarna îl loveste dur în ceafă. Simte cum frigul îi pătrunde prin cămașă, până la os. Veselia venită odată cu băutura a dispărut, iar el rămâne nesigur în întuneric. Își caută paltonul, dar luna se ascunde în nori și el este orb. Respiră greu, aerul pare înțesat cu mici ace de gămălie. Aluviumile de la picioarele lui tresaltă, dintr-o dată, îmbibate cu apă, ca și cum ceva din larg ar fi împins apa spre mal. „Nu-i nimic acolo, nu-i nimic”, își spune el, încercând să-și insuflă curaj, dar se întâmplă din nou: un straniu moment de nemîscare, în care are impresia că se uită la o fotografie, urmat de o mișcare nestăpânită, egală, ce nu poate fi provocată doar de influența lunii asupra mării. I se pare că vede – de fapt, *e sigur* că vede – mișcarea lentă a unei siluete uriașe, o siluetă gârbovită, acoperită cu solzi aspri care se suprapun; apoi dispare.

În întunericul cel înconjoară, i se face teamă. E ceva acolo, simte, e ceva ce aşteaptă – implacabil, monstruos, născut în apă. Stă cu ochii pe el. A dormit până acum în penumbră și s-a trezit, în cele din urmă. Își imaginează ființa aceea luând valurile în piept, adulme-când cu lăcomie aerul. E cuprins de groază – inima îi stă în loc –, simte că într-o clipă a fost pus sub acuzare, condamnat și i-a fost pronunțată sentința: ah, ce păcătos fusese! Ce sămbure negru se află în miezul ființei lui! Se simte puștiit, golit de orice urmă de bunătate – nu poate aduce niciun argument în apărarea lui. Se uită iar pe întinderea Blackwaterului și vede iar ceva ce tulbură suprafața și apoi dispare – da, s-a aflat acolo în tot timpul acesta, așteptând, iar acum, în sfârșit, i-a dat de urmă. Simte o liniște stranie: până la urmă, trebuie să se facă dreptate, iar el pledează cu bucurie „vinovat“. Se bucură doar de remușcări, nu de răscumpărarea păcatelor, și asta și merită.

Însă vântul a început să bată sus, în văzduh, trăgând norii ce acopereau luna, care își arată chipul. Lumina e slabă, nu încape îndoială, dar îl liniștește – și iată-i și haina, la nici un yard¹ distanță, murdară de noroi pe mânci. Pescărușii se întorc pe suprafața apei, iar Tânărul se simte de-a dreptul absurd. De pe cărarea de deasupra răsună hohote de râs: o fată și iubitul ei, îmbrăcați festiv. Bărbatul flutură mâna spre ei și strigă:

– Sunt aici! Sunt aici!

„Și chiar sunt aici“, își spune el. Aici, în mlaștina de pe malul râului, pe care o cunoaște mai bine decât își stie propria casă, cu mareea ce se schimbă încet și neavând de ce să se teamă. „Ceva monstruos!“ se gândește el,

¹ Unitate de măsură pentru distanță folosită în Marea Britanie și în Statele Unite ale Americii, echivalentă cu 90 de centimetri (n. tr.).

râzând de el însuși, luându-se peste picior: ca și cum ar fi existat în apele acelea altceva decât hering și de macrou.

Nu era nimic de temut în Blackwater, dar nici nu avea de ce să se căiască: avusese doar un moment de confuzie în întunericul de nepătruns și băuse prea mult. Apa îi ieșe în întâmpinare, ținându-i companie ca odioară; ca pentru a-și dovedi că nu e niciun pericol, bărbatul se apropiere, își udă bocancii, întinde brațele:

– Iată-mă! strigă el și toti pescărușii îi răspund.

„Doar o baie scurtă“, își spune, „de dragul vremurilor de altădată¹“ și, râzând, își scoate cămașa.

Limba pendulei marchează trecerea de la un an la altul, iar deasupra adâncurilor domnește întunericul.

¹ În engleză *Auld lang syne*, expresie care constituie și titlul unui celebru poem al autorului scoțian Robert Burns, transformat ulterior într-un cântec devenit tradițional pentru sărbătorile de iarnă în țările anglofone (n. tr.).

râzând de el însuși, luându-se peste picior: ca și cum ar fi existat în apele acelea altceva decât hering și de macrou!

Nu era nimic de temut în Blackwater, dar nici nu avea de ce să se căiască: avusese doar un moment de confuzie în întunericul de nepătruns și băuse prea mult. Apa îi ieșe în întâmpinare, ținându-i companie ca odi-nioară; ca pentru a-și dovedi că nu e niciun pericol, bărbatul se apropie, își udă bocancii, întinde brațele:

- Iată-mă! strigă el și toți pescărușii îi răspund.

„Doar o baie scurtă“, își spune, „de dragul vremurilor de altădată¹“ și, râzând, își scoate cămașa.

Limba pendulei marchează trecerea de la un an la altul, iar deasupra adâncurilor domnește întunericul.

I

Vesti stranii din Essex

¹ În engleză *Auld lang syne*, expresie care constituie și titlul unui celebru poem al autorului scoțian Robert Burns, transformat ulterior într-un cântec devenit tradițional pentru sărbătorile de iarnă în țările anglofone (n. tr.).

Nu era singur de temut în Blackwater, deci nici nu era singur de urât, având doar un moment de confruntare cu un om de neapărat și bătuse prea mult. Dacă nu ar fi putut să se întâlnească, fiindcă i-a românit pe cei care au săvârșit deliciile că nu e niciun pericol, barbatul se aruncă în apă încercând să se scufundă.

„Doar o bătărie”, îi spune, „de dragul vremurilor de eladă și de război, în același căsuță”.

Lăsat să moară în apă, înainte ca să moară la datorie, în următorii doi ani, domnește întotdeauna.

În primăvara anului 1859, în apropierea orașului

London, într-o zonă numită "The Strand", unde se adunău atenționările politice și militare, se desfășura o serie de evenimente care să devină în cele din urmă o criză politică și socială.

Într-o zi, într-o sală de la Londra, un om a venit să discute cu altul despre o problemă importantă.

„Dacă nu reușim să rezolvăm problema, va fi înțeleasă că suntem într-o criză”, a spus omul.

„Sunt de acord cu tine”, a răspuns celălalt om, „dar trebuie să găsim o soluție rapidă.”

„Nu suntem într-o criză”, a spus omul, „suntem într-o criză politică și socială.”

„Dacă nu reușim să rezolvăm problema, va fi înțeleasă că suntem într-o criză”, a spus omul.

„Sunt de acord cu tine”, a răspuns celălalt om, „dar trebuie să găsim o soluție rapidă.”

„Nu suntem într-o criză”, a spus omul, „suntem într-o criză politică și socială.”

În următoarea zi, într-o altă sală din Londra, un om a venit să discute cu altul despre o problemă importantă.

„Dacă nu reușim să rezolvăm problema, va fi înțeleasă că suntem într-o criză”, a spus omul.

„Sunt de acord cu tine”, a răspuns celălalt om, „dar trebuie să găsim o soluție rapidă.”

„Nu suntem într-o criză”, a spus omul, „suntem într-o criză politică și socială.”

„Dacă nu reușim să rezolvăm problema, va fi înțeleasă că suntem într-o criză”, a spus omul.

„Sunt de acord cu tine”, a răspuns celălalt om, „dar trebuie să găsim o soluție rapidă.”

„Nu suntem într-o criză”, a spus omul, „suntem într-o criză politică și socială.”

În ora una, în Januarie, la Observatorul din Greenwich, cîzuse fali și marchează treccerea timpului. Pe primul meridian se agățăuse un strat de polă, iar pe fundul de ancorare ale barjelor late de pe Tamisa era acumorâtă era gheă.¹ Capitanul noștru era șoarechit mai mult, crapoi și în apenele vîlăzări pe durere vîstună dinspre nord-est. Un transport de fier se întreținea între sepozăria de la Whitechapel, unde clopoțele bătăsău de pară și îl sfătuiau timpul. În timpul era ușoara cu care plăzăceau măslini în spantele zidurilor lăziișorii Newgate; timpul era ieșit de fierbere în casină și pe terenul era pierdut de cel care își doreau ca înțețul să fie în prezent și era urât de cel care își doreau ca prezentul să devină trecutul său nul repede. Clopoțele de la St. Edmund's bătesc și portocale și lămăzău clopoțul închis de la Westminster.² Într-o altă parte,

Refacere la versurile unei vechi cântăre și joc pentru copii, „Mores Britonum”, Portocală și lămăzău clopoțele de la St. Edmund's” (n. tr.).

Clopoțe alegre în rezidența Palatului Westminister, consilierul său și suțenile divizare bătăi, lucru mult, cum membrii Camerei Comunelor și ai Caselor Lordilor și alii în deosebire, având la dispoziție opt salme, din momentul în care răsina clopoțea, peste a hainei cușii vor reva în cîmpul său respectivă.³ (n. tr.)

... în care se spunea că în cadrul unei săptămâni de la naștere, un copil nu poate să învețe să scrie, să leze și să calculeze. În cadrul unei săptămâni de la naștere, un copil nu poate să învețe să scrie, să leze și să calculeze. În cadrul unei săptămâni de la naștere, un copil nu poate să învețe să scrie, să leze și să calculeze. În cadrul unei săptămâni de la naștere, un copil nu poate să învețe să scrie, să leze și să calculeze.

Era ora unu, într-o zi mohorâtă, iar la Observatorul din Greenwich căzuse bila ce marchea ză treacerea timpului. Pe primul meridian se asternuse un strat de polei, iar pe funiile de ancorare ale barjelor late de pe Tamisa cea aglomerată era gheăță. Căpitani notau ora și nivelul măreei, ca apoi să-și așeze velele cărămizii pe direcția vântului dinspre nord-est. Un transport de fier se îndrepta spre topitoria de la Whitechapel, unde clopotele băteau de parcă s-ar fi sfârșit timpul. Tot timpul era moneda cu care plăteau cei izolați în spatele zidurilor închisorii Newgate; timpul era irosit de filozofi în cafenele și pe Strand; era pierdut de cei care își doreau ca trecutul să devină prezent și era urât de cei care își doreau ca prezentul să devină trecut cât mai repede. Clopotele de la St Clement's băteau a portocale și lămâi¹, iar clopotul discordiei² de la Westminster bătea mut.

¹ Referire la versurile unui vechi cântecel și joc pentru copii, în Marea Britanie: „Portocale și lămâi,/ Bat clopotele de la St Clement's“ (n. tr.).

² Clopote aflate în vecinătatea Palatului Westminster, consacrate sub numele *division bells*; bat atunci când membrii Camerei Comunelor sau ai Camerei Lorzilor se află în dezacord, având la dispoziție opt minute, din momentul în care răsună clopotele, pentru a hotărî cum vor vota în chestiunea respectivă (n. tr.).